

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 290. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515386951232.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

A spekkeliert o de hæhr en Pa Daww, aa nød aa e Nætter mej, aa saa den treddi Daw, dasked a hen te Muotens. An-Kjestien stod aalljen udden for æ Puet, aa vænt æ Røg te, faa hun wa ve aa glodder en Væg: saa A kam bag po hin, innen hun vedst aa et. »Jøsses! er de Dæ?« rovt hun, »hwo haa Do woer i all di manne Daww?« - »A ha wo hjemm, aa ad æ Mark, aa i æ Hie, lissom de ku byh sæ. Aa no kommer A, aa vil sie te Dæ.« - »A er ett waer aa sie epo« swaahrt hun, aa jow^{*} 291 der, ude ad Kæret at se efter Hoet. Og saa kommer den her Kumpan - den samme Stakkelsmand - stagrende hen ad Vasen imod mig, og han havde to Kvinder i Følge med, og de havde hver af dem en Vugge paa Ryggen og et Barn i hver Vugge. »Goddag skal I have!« sagde jeg. - »Det skal du selv have,« sagde han. »Hvordan har din Ko det? Har du ikke ladet hende gaa i Dy siden?« - »Aa nej!« sagde jeg, »og I skal endda have Tak engang endnu.« - »Tjener du i den her Smule Præstegaard?« sagde han. - »Det gør jeg,« sagde jeg. - »Hør! ved du hvad,« sagde han, »kunde du ikke se at hæle mig de her to Diller med deres Grumslinger en Dag over; for i Morgen skal der være Jagt efter vore Folk, og jeg vil ikke gerne have de her i Viborghus; jeg skal nok hytte mig selv.« - »Jeg vil se, hvad jeg kan gøre,« svarede jeg; »lad dem komme her saadan lidt efter Sengetid til det vestre Hus der, saa skal jeg faa en Stige tilrede og hjælpe dem op paa Høstænget - men har I selv nogen Ædelse og nogen Drikkelse?« - »Det har ingen Nød med det,« sagde han, »og nu vil vi give dig Farvel, til Solen er vel nede.« - Saa slentrede de hen paa Vasen til en Enstedgaard, og om Aftenen kom de redelig nok, og jeg hælede de her to Kvinder og de her Børn til den anden Aften, og saa listede de af igen. - Før jeg skiltes ved dem, sagde Kumpanen: »Jeg vil ellers gerne forskyldte dig det her Stykke - er der ikke noget, du har megen Lyst til?« - »Ja,« sagde jeg, »hvad skulde det være? hm! - det eneste var Mortens Ane Kirstine der i den Gaard, hvor I gik til i Aftes. Men hendes Forældre vil ikke lade mig faa hende, for de siger: jeg har for lidt, og det har jeg ogsaa.« - »Hm! Farlil!« siger han, »du ser ud til at have et Par gode stærke Arme; det er en god Arvepart, og hun har Skillinger - om et Par andre Dage kan du jo forsøge, hvordan den gamle kan være til Sinds. Jeg skal spaane til, det bedste jeg har lært.« - Det lyttede jeg efter; for Skam slaa dem, de her Rakkere! de er ikke saa meget taabelige. De kan baade spaa og vise igen, og de kan gøre baade ondt og godt, ligesom det kan falde.